

Ken Bruen
Martirele de la Magdalen

Libris .RO

Copyright © 2003 by Ken Bruen
Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2015 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRUEN, KEN

Martirele de la Magdalen / Ken Bruen ; trad.: George Arion Jr. -

București : Crime Scene Press, 2015

ISBN 978-606-93958-6-8

I. Arion Jr., George (trad.)

Coperta colecției: ALEXANDRA BARDAN

Colaj copertă: @ MIHAI LĂCĂTUȘU

Redactor: ALEXANDRU ARION

Tehnoredactor: ANGELA CIOCĂZANU

Bun de tipar: noiembrie 2015

Tipărit în România, FED PRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

KEN BRUEN

Martirele de la Magdalen

Traducere din limba engleză de George Arion Jr.

CRIME SCENE PRESS

2015

Prolog

Fata stătea în genunchi și lustruia podeaua. Era îmbrăcată într-o salopetă decolorată, fără formă. Șorțul imaculat pe care-l purta era semnul spălătoriei în care era întemițată. De trei ore se străduia să dea luciu podelei. Știa că nu va termina până când nu-și va vedea chipul reflectat în ea. Simțea amintirea copilului la care fusese nevoită să renunțe ca pe o rană în suflet care-i ardea rugăciunile pe care încerca să le rostească.

O cuprinse un val de amețeață și se aplecă înainte. Își tamponă fruntea cu o cârpă de sub mânecă. Auzi pași și zgomot de tocuri pe podeaua de lemn. Se apropia o călugăriță. Vocea o plesni ca un bici.

– Cine ți-a zis să te oprești, curvă leneșă?

Știa să nu răspundă, dar își ridică privirea o clipă ca să vadă care dintre călugărițe era. Șiragul de mătânie negre sfichiui prea repede ca să se mai ferească. O lovi în plină figură, o tăie pe obraz și îi lăsă o

vânătaie deasupra ochiului. Sângele țâșni și păta podeaua curată. Călugărița ridică iar mătăniile și zise:

– Uită-te în ce hal arată podeaua, vagaboandă păgână ce ești.

Fata își mușcă buza de jos străduindu-se să nu plângă. Plânsul părea să le incite mai tare la violență. Strigă în gând după un Dumnezeu care o abandonase demult. Sărmana nu mai avea nici familie la care să apeleze. Călugărița ridică mătăniile pentru a treia și ultima lovitură.

Decembrie e o lună dură. La dracu' cu toate pregătirile de sărbătoare. Dacă ești singur, își bate joc de tine pe unde te prinde. Să zicem că deschizi o carte veche și găsești o listă de prieteni cărora le-ai trimis cândva felicitări. Acum sunt cu toții morți sau dispăruți. La televizor sunt tone de jucării pe care tu nu le-ai avut când erai mic și, evident, acum e cam târziu. La radio se cântă balade care cândva aveau sens sau chiar dădeau speranță.

Se spune că singurătatea te lovește cel mai tare când ești în bucătărie și pregătești masa pentru o singură persoană. O singură chestie din toate: o singură ceașcă, un singur set de tacâmuri, o farfurie și, probabil, un unic plan jalnic. Dacă trăiești singur suficient de mult, dezvolti obiceiuri obsesive. Imediat ce termini de mâncat speli farfuria. De ce? Cine mă-sa are să se plângă? Lasă toate rahaturile să se adune timp de o săptămână și vezi dacă-i pasă cuiva. Dar n-o faci pentru că nu poți. Ritualurile astea sunt singura legătură pe care o mai ai cu rasa umană și partea cea mai proastă e să conștientizezi că le faci.

Trecusem prin mai multe case în ultimii ani. Avusesem un apartament lângă canal și, dacă nu fusesem fericit, cel puțin acolo am fost pe cât de aproape de mulțumire era posibil. Dar m-au evacuat și m-am mutat la Bailey's Hotel, unul dintre puținele rămase încă independente din Galway.

Apoi, ca urmare a cazului pe care-l anchetam, am rămas puțin lefter și m-am mutat într-o casă din Hidden Valley. Era mișto. M-a prins o vreme. Podele de piatră, șemineu, relaș pe termen lung, vecini, cărți... într-un raft de lemn... Ca un cetățean respectabil. Dar s-a dus dracului totu' când am luat cea mai proastă decizie din cariera mea pestriță. Încă simt vina și remușcările. Șirul de morți care mă acuză de fiecare dată când apuc să ațipesc, înspăimântători, apropiindu-se în

tăcere și fixându-mă cu privirea în timp ce mă zvârcolesc și gem, sperând zadarnic să scap.

Așa că beau. Mi-am depășit demult data expirării și sunt pe timp împrumutat. Ar fi trebuit să dispar cu mult timp în urmă. Deseori îmi doresc s-o fi făcut.

Primele două săptămâni din decembrie am stat pe uscat. Mă pregăteam. Știam că n-o să pot trece treaz prin toată debandada așa că stăteam cuminte deocamdată. Încă o iluzie de-a alcoolicilor. Minciunile astea sunt aproape la fel de vitale ca și alcoolul. Te agăți de ele ca de rugăciuni, dar sunt de două ori mai candido. Ploaia continuă și frigul crâncen îți ajung până-n oase. La un moment dat fusesem dependent rău de cocaină, dar mă abțineam până și de la asta. Așa că aveam frisoane și tremurici și, bineînțeles, depresii masive.

Locuiam din nou la *Bailey's Hotel*. Situat lângă oficiul pentru turiști, nu e ușor de găsit, dar supraviețuiește în chip neașteptat. Proprietara e o văduvă de optzeci și ceva de ani care ține la mine dintr-un motiv sau altul și îmi păstrează în continuare o cameră, în ciuda exceselor mele cele mai rele. Are impresia că am ajutat-o cândva. Dacă așa e, am uitat cum sau chiar și când. Sunt recunoscător că nu mă judecă. Poate pentru că amândoi facem parte din specia aia pe cale de dispariție din „vechiul Galway” și chiar nu mai avem mult timp. Când om dispărea, hotelu’ o să fie transformat într-un bloc cu apartamente de lux și vreun marțafoi de bani gata o să ne calce oasele-n picioare, suflete amăgite ce-am fost.

Personalul ei e compus în principal din Janet, o femeie la fel de bătrână ca și ea, care are rol de spălătoreasă, menajeră, conștiință, femeie de serviciu și este una dintre cele mai religioase femei pe care le-am întâlnit. Pentru că citesc atât de mult, Janet are impresia că sunt cineva. E o veche idee irlandeză care, din păcate, păcălește tot mai puțină lume. Aveam un calendar pe perete. Pe copertă era Catedrala *Sacred Heart* și fiecare zi avea câte-o zicătoare cu miez care să-ți facă ziua mai bună. N-aș zice că pe-ale mele le făceau mai bune. Marcată cu

roșu, ziua de 18 ieșea în evidență ca un far. Ziua tatălui meu. Ziua în care urma să beau din nou. Simplul fapt că știam când o să mai duc paharul la gură mă ajuta să trec prin multe ore imposibile. Mă aprovizionasem bine. Patru sticle de Bushmill’s negru, 24 de doze de Guinness și o uncie de coca. Nu glumesc când vă zic că ăsta era aperiitivul. Și dat fiind că-n zilele de Crăciun totu’ urma să fie-nchis, mi se părea o provizie bunicică.

A venit și ziua cu pricina. Am intrat în ele parcă-n răzbunare. Am reușit să intru în comă după o săptămână și m-am trezit iar la spital. N-au fost încântați să mă revadă și să-mi țină prelegeri despre ce se întâmplă dacă mai fac pe rebelu’. Da’ n-o ziceau cu convingere, știau că o să beau din nou. Pe la jumătatea lui ianuarie eram la *Bailey's*, încercând să raționalizez băutura, făcând abținerea de la cocaină și suferind de o depresie neagră ca dracu’. Stăteam pe marginea patului și mă gândeam la niște versuri de Ann Kennedy.

Instrucțiuni de înmormântare

Versurile:

S-ar putea să știi locul

Pentru că acolo au pus

Cenușa lui Marilyn

Într-o criptă palidă de marmură

Dincoace de familia noastră.

Ca să vezi.

Nu-l știi.

Există un pub în Balham exclusiv pentru nebuni. La vreo sută de metri de o sală de bingo, ceea ce e foarte potrivit. Chiar și personalul e dus bine de tot cu capu'. Când sufeream, adică des, mă duceam acolo și mă amestecam printre ei. Întotdeauna găsești pe cineva care să cunoască iadul din interior. La scurt timp după ce mă căsătorisem mă dusesem acolo, cerusem o bere și un whiskey și mă gândisem la viitorul meu. Lângă mine, un tip dizolva aspirină într-o halbă.

N-am întrebat nimic.

A zis:

– Hai că mori de curiozitate.

M-am uitat la el. Pe gât un tatuaj care era fie o ancoră, fie o svastică, de la sprânceana stângă la buza de sus – o cicatrice. Ca în majoritatea cazurilor, avea ochi blânzi. Sigur, se vedea demența, dar nu poți păstra blândețea aia dacă ești întreg la cap.

Am zis:

– Dacă vrei, spune-mi.

Teritoriu neutru. Îmi cântări răspunsul, apoi zise:

– Te scapă de mahmureală.

– Aha.

Apoi, cât se poate de delicat, dădu paharul în stânga lui și strigă după o altă bere.

– Chestia e să n-o bei.

În ziua aia și în încă puține altele purtam verigheta. Luminoasă și strălucitoare, în locul ăla duhnea a corp străin. Rămăsese captivat de strălucire și a zis:

– Ești căsătorit.

– Da.

– Știi ce-i cel mai mișto la asta.

– Nu.

– Nu poa' să-ți zică nimeni că ești poponar.

De curând primisem scrisoarea obișnuită de la

MINISTERUL DE JUSTIȚIE

Stimate domn,

Am luat la cunoștință faptul că nu ați returnat un articol de echipament.

Vă atragem atenția asupra articolului 59347 A din capitolul Uniforme și echipamente de la pagina 25 din manual. Articolul nr. 8234, un palton *garda*, este în continuare proprietatea Ministerului.

Așteptăm returnarea rapidă a numelui articol.

Cu stimă,

B. Cosgrove

Am făcut ce făceam mereu.

Am mototolit-o și am aruncat-o în capătul celălalt al camerei. De ani întregi primeam variațiuni ale aceleiași scrisori. Indiferent unde locuiam, lângă canal, la *Bailey's Hotel*, la Londra sau Hidden Valley, mi-sivele mă găseau în cele din urmă.

Fusesem *garda*¹ și, chiar dacă n-au fost cei mai frumoși ani ai vieții, cu siguranță au fost cei mai semnificativi. Mă antrenasem la Templemore și aveam premisele unei cariere de succes. Acum pare ciudat, dar atunci chiar îmi păsa. Prima oară când am mers pe stradă în uniformă, cu nasturii strălucitori, cu chipiul la unghi potrivit, bastonul în mână, am crezut că pot schimba ceva. Primul duș rece a venit cam după o lună de serviciu. Eram în patrula de noapte, cu un sergent mai în vârstă în față. Am primit un apel de la o casă și când am ajuns am găsit un soț beat încuiat pe dinafară.

1 – Membru al Garda Síochána, garda de poliție din Irlanda (n. red.).

Sergentul zisese:

– Dacă tre' să-l arestăm, stai în spatele lui.

Am crezut că se îndoia de curajul meu și, normal, după ce am încercat să vorbim cu el, bărbatul s-a pus să înjure și l-am avertizat. El ne-a zis să ne ducem în pizda mamei noastre, iar sergentul a zis să-l arestăm și mi-a făcut cu ochiul. Plin de tinerețe și bravadă, m-am pus față-n față cu individul, iar el m-a umplut de vomă din cap până-n picioare. Încă-l mai aud pe sergent cum râde. Următorii doi ani au fost buni până a început să-mi placă prea mult paharu' și-am devenit un motiv de îngrijorare pentru superiorii mei. Până la urmă m-au dat afară. Am păstrat paltonul, o amintire a singurei șanse de a-i da sens vieții mele.

Haina aia era singura legătură cu cariera mea. Dacă nu o valida, cel puțin o dovedea.

În timpul cazului precedent avusesem parte de cazare, o casă în Hidden Valley. Ca să folosesc o expresie londoneză, trăiam pe picior mare. S-a sfârșit dezastruos. M-am mutat înapoi la *Bailey's Hotel*.

Doamna Bailey avea impresia că-i cunoscuse pe semnatarii tratatului din 1916. Avea pielea aceea proaspătă și perfectă, aproape patentată de călugărițe. În ochi avea un amestec de înțelepciune și neastâmpăr. Există combinație mai bună? Odată îmi spusese:

– O să ai mereu o cameră aici.

S-ar putea să nu pară cine știe ce, dar e o bogăție de o noblețe rară. Vechea mea cameră o luase un judecător ieșit la pensie. Și el era din vechiul Galway, iar asta era singura recomandare de care avea nevoie. Mie mi s-a dat podul. Îmi plăcea. Spiraiul îmi dădea impresia falsă de lumină. Toate necesitățile:

Duș

Ibric

Telefon

TV

N-a durat mult să despachetez. Din nou, doar esențialele:

Costum de la *Age Concern*

Jachetă de piele

Articolul 8234

Trei blugi

Bocanci

Adidași

Și bineînțeles, cărțile mele.

De asemenea, muzică. Tot ce au scos

Johnny Duhan

The Cowboy Junkies

John Stewart

Van Morrison.